

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Ondřeje Szalonnáse a Mgr. Jaroslava Škopka ve věci

žalobce: V. K. V., narozen dne XX. X. XXXX, státní příslušnost
Vietnamská socialistická republika, místo pobytu v ČR: Ch.
zastoupen: Mgr. Petr Václavek, advokát, Opletalova 25, 110 00
Praha 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 17. 10. 2018, č. j. MV-109318-6/SO-2018

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 17. 10. 2018, č. j. MV-109318-6/SO-2018 (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen

„prvoinstanční orgán“), ze dne 14. 8. 20018, č. j. OAM-1047-15/ZR-2018 (dále též „prvoinstanční rozhodnutí“), kterým byla dle § 77 odst. 2 písm. g) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále též „zákon o pobytu cizinců“), zrušena žalobci platnost povolení k trvalému pobytu na území České republiky, a zároveň mu byla stanovena lhůta 30 dní od právní moci rozhodnutí k vycestování z území České republiky.

Žalobní body

2. Žalobce nejprve pouze obecně namítal porušení § 2, § 3, § 4 odst. 1, § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále též „správní řád“), a § 87l odst. 1 písm. b) a § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalobce dále uvedl, že správní orgány nereflektovaly skutečnost, že je rodinným příslušníkem občanů Evropské unie (je otcem dvou synů, kteří jsou občané České republiky). Správní orgány tedy měly rozhodovat nikoli na základě § 77 zákona o pobytu cizinců, ale na základě § 87l citovaného zákona.
3. Žalobce dále namítal, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť žalovaná dostatečně neposoudila přiměřenost zásahu do rodinného a soukromého života žalobce ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Správní orgány nezjišťovaly všechna hlediska k posouzení přiměřenosti dopadů jak k osobě žalobce, tak k jeho rodinným příslušníkům. Žalobce má na území České republiky (dále jen „ČR“) vytvořeno veškeré zázemí, jedno nezletilé a tři dospělé děti. Dvě děti jsou občané ČR a další dvě děti a žalobcova manželka mají trvalý pobyt. Pro celou rodinu by vycestování bylo katastrofálním zásahem do rodinného života. Rodinné vazby nepoškodil ani výkon trestu (v SRN), jelikož žalobce byl pro dobré chování po dvou třetinách trestu propuštěn. Na území ČR je od roku 1982, plně se zde integroval a má zde čistý trestní rejstřík. Žalobce dále odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, sp. zn. 8 As 68/2012, ve kterém je uveden výčet faktorů, které by správní orgány měly při posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince měly brát v potaz. Výčet uvedený v citovaném rozhodnutí představuje dle žalobce minimální množinu faktorů, které musí být vždy zváženy. Toto však správní orgány neučinily (např. nepřihlédly k tomu, že byl po 2/3 trestu propuštěn a výkon zbytku trestu mu byl podmíněně odložen). Dle žalobce tak správní orgány ve vztahu k § 174a zákona o pobytu cizinců porušily i § 3 správního řádu, neboť nezjistily skutečný stav věci, a § 68 odst. 3 správního řádu, neboť se nevypořádaly v odůvodnění rozhodnutí s přiměřeností. Žalobce namítal, že s ním měl být, popřípadě i s jeho rodinou, za účelem posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí proveden výslech. Správní orgány posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí provedly pouze formálně.

Vyjádření žalované

4. Ve vyjádření k žalobě žalovaná odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhla, aby soud žalobu zamítl. Žaloba nepřináší žádnou novou argumentaci, která by správnost napadeného rozhodnutí zpochybňovala. Dále dodala, že žalobce své vazby na území ČR sám snížil tím, že odmítl být předán k výkonu trestu odnětí svobody do ČR a upřednostnil místo toho pobytu ve Spolkové republice Německo. Žalovaná měla za to, že převažuje zájem české společnosti na její ochranu před pachatelem závažné drogové trestné činnosti nad zájmem žalobce na zachování jeho pobytu.

Jednání před krajským soudem

5. Dne 27. 5. 2020 proběhlo před zdejším soudem jednání ve věci samé, jehož se zúčastnil

zástupce žalobce i zástupkyně žalované. Při jednání zástupce žalobce setrval na své argumentaci uvedené v žalobě a uvedl, že správní orgány se měly při posouzení dopadů rozhodnutí do života žalobce podrobněji zabývat vztahem k žalobcovým dětem a rovněž lépe posoudit možnost reintegrace žalobce zpět do země původu, když více než polovinu svého života žije mimo území domovského státu. Zástupkyně žalované nesouhlasila s argumenty žalobce, když měla za to, že přiměřenost rozhodnutí byla řádně posouzena a odůvodněna. Žalobce neuvedl žádný konkrétní zásah rozhodnutí do jeho života, a proto případná obecnost rozhodnutí vychází z pasivity žalobce. Ve svých konečných návrzích setrvaly obě strany na svých požadavcích, tj. ze strany žalobce, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno, a ze strany žalované, aby byla žaloba zamítnuta. V průběhu ústního jednání nebyly předkládány žádné nové listiny ani navrhovány žádné nové důkazy.

Posouzení věci krajským soudem

6. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.
7. Žaloba není důvodná.
8. Ze správního spisu vyplývají pro rozhodnutí ve věci následující právně významné skutečnosti. Oznámením o zahájení správního řízení ze dne 9. 5. 2018 bylo se žalobcem zahájeno řízení ve věci zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu na území ČR podle § 77 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců, a to z důvodu žalobcova odsouzení ve Spolkové republice Německo Zemským soudem Lipsko ze dne 1. 12. 2014 za trestný čin nedovolený dovoz omamných prostředků v nemalém množství v jednočinném souběhu s nedovoleným obchodem s omamnými prostředky v nemalém množství v 15 případech k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 6 let a 9 měsíců a dále mu bylo rozhodnutím Města Lipsko ze dne 3. 5. 2016 uloženo vyhoštění v trvání 5 let. Součástí správního spisu jsou kopie obou citovaných rozhodnutí, stejně jako kopie usnesení Zemského soudu v Chemnitz ze dne 1. 6. 2018, kterým byl žalobci po výkonu 2/3 trestu zbytek výkonu trestu podmíněně odložen se zkušební délkou na 3 roky. Ve správním spisu jsou dále založeny výstupy z cizineckého informačního systému k osobám H. T. N. (manželky žalobce), N. V. V. V. (dcera žalobce) a B. N. V. (dcera manželky žalobce).
9. Na základě zjištěných skutečností správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 14. 8. 2018, č. j. OAM-1047-15/ZR-2018, rozhodl tak, že I. platnost povolení k trvalému pobytu se dle ustanovení § 77 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců ruší; II. dle ustanovení § 77 odst. 3 zákona o pobytu cizinců se stanovuje lhůta k vycestování z území České republiky 30-ti dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Správní orgán I. stupně konstatoval, že v návaznosti na žalobcovo odsouzení k trestu odnětí svobody ve státě Evropské unie delším než 1 rok, je namístě zrušit žalobcův pobyt na území ČR ve smyslu výše citovaného ustanovení. Z prvostupňového rozhodnutí dále vyplývá, že se správní orgán zabýval přiměřeností dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. K tomu zejména uvedl, že sám žalobce žádná tvrzení ohledně nepřiměřenosti dopadů rozhodnutí neuvedl, ačkoliv byl k tomu vyzván, a správní orgán tedy vycházel ze skutečností zjištěných z cizineckého informačního systému a z materiálů cizinecké evidence. V prvostupňovém rozhodnutí je popsána historie pobytu cizince na území ČR a jeho rodinné vazby. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně není nepřiměřené, neboť žalobci nebyl vysloven zákaz pobytu a rodina účastníka již minimálně jedno dlouhé období odloučení zažila, a to v době, když byl žalobce ve výkonu trestu. Rovněž byla zohledněna

závažnost trestné činnosti žalobce a správní orgán dospěl k závěru, že zde existuje veřejný zájem na zrušení povolení k trvalému pobytu.

10. Proti prvoinstančnímu rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaná žalobou napadeným rozhodnutím zamítla a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila. V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaná zrekapitulovala průběh správního řízení a vyjádřila se k odvolacím námitkám spočívajícím v nedostatečném zjištění skutkového stavu a nepřiměřenosti dopadů rozhodnutí do jeho soukromých a rodinných poměrů. Dle žalované došlo k naplnění podmínky pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců. Žalovaná poukázala na nedostatečnou ekonomickou integraci do české společnosti; na opakované narušování veřejného pořádku ČR; a na veřejný zájem ČR, aby nedocházelo k závažnému narušování veřejného pořádku na území EU. Dle žalované je na žalobci, aby po zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu našel takovou cestu, která by ho vedla k nějaké formě dalšího soužití s jeho rodinnými příslušníky. Manželka a jeho dcera mají státní občanství Vietnamské socialistické republiky, a mohou tedy spolu pobývat v domovském státě. Provedení výsledku, jehož se žalobce pouze formálně domáhal, považovala žalovaná za nadbytečné, neboť orgány obou stupňů považovaly rodinné vazby žalobce za skutečné. Zároveň uvedla, že bylo na žalobci, aby i bez výsledku uvedl pro něj významné skutečnosti tak, aby se jimi mohl správní orgán I. stupně při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí zabývat.
11. Dle § 77 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců platí: *„Ministerstvo platnost povolení k trvalému pobytu dále zruší, jestliže jiný členský stát Evropské unie nebo smluvní stát uplatňující společný postup ve věci vyhošťování rozhodl o vyhoštění cizince ze svého území z důvodu odsouzení cizince k trestu odnětí svobody v délce nejméně 1 rok anebo pro důvodné podezření, že spáchal závažnou trestnou činnost nebo takovou činnost připravuje na území některého státu Evropské unie nebo smluvního státu uplatňujícího společný postup ve věci vyhošťování, a dále z důvodů porušení právních předpisů upravujících vstup a pobyt cizinců na jejich území za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince.“*
12. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců dále platí: *„Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.“*
13. Zdejší soud v první řadě uvádí, že výčet ustanovení právních předpisů uvedených v žalobě, k jejichž porušení mělo ze strany žalovaného dle žalobce dojít (§ 2, § 3, § 4 odst. 1 a § 68 odst. 3 správního řádu), nelze považovat za řádné žalobní body, neboť žalobce neuvedl, v čem konkrétně porušení uvedených ustanovení spatřuje (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 23. 5. 2018 č. j. 6 Azs 88/2018-38, rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005 č. j. 2 Azs 92/2005-58), a proto se jimi soud v souladu s výše uvedenou judikaturou nezabýval. K obecně namítanému porušení § 87l odst. 1 písm. b) a § 174a zákona o pobytu cizinců, které žalobce podrobněji ve své žalobě rozvedl, se soud vyjádří níže.

14. Námitku aplikace nesprávného zákonného ustanovení soud shledal nedůvodnou. Správní orgány správně na případ žalobce použily § 77 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců, neboť ustanovení § 87l, jehož aplikace se žalobce domáhal, nelze na žalobcův případ vztáhnout. Ustanovení § 87l zákona o pobytu cizinců se vztahuje na případy, kdy má cizinec uděleno oprávnění k pobytu na území v návaznosti na jeho příbuzenství s občanem Evropské unie (tedy má oprávnění k pobytu navázané na občana Evropské unie), a následně je shledáno, že jsou splněny podmínky pro zrušení takto uděleného pobytového oprávnění. Žalobcovo oprávnění k trvalému pobytu však nebylo odvozeno od občana EU, a proto správní orgán postupoval správně, když na žalobcův případ aplikoval § 77 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců.
15. Hlavní žalobní námitka směřovala na nedostatečné posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, když správní orgány nevzaly dle žalobce v potaz zejména narušení rodinných vztahů s dětmi žalobce a délky jeho pobytu v ČR a s tím související potíže s reintegrací v zemi původu. Této námitce krajský soud nemohl přisvědčit. Správní orgány dostatečným způsobem poměřily dopady rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce a zájem státu na tom, aby zde nedocházelo k narušování veřejného pořádku a dospěly k závěru, že rozhodnutí nepřiměřený dopad do života žalobce mít nebude. Ze správního spisu vyplývá, že správní orgán poučil žalobce o tom, že by měl tvrdit skutečnosti významné pro posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do jeho soukromého či rodinného života. Přestože v daném případě je povinnost posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí stanovena přímo v zákoně o pobytu cizinců a správní orgány jsou tedy povinny touto otázkou zabývat se *ex officio*, nemohou všechny skutečnosti důležité a rozhodné pro její posouzení zjistit bez součinnosti cizince. Pokud má žalobce za to, že by rozhodnutí mohlo mít negativní a nepřiměřený dopad do jeho soukromého života, tíží ho povinnost předložit správnímu orgánu taková tvrzení, která mají pro věc význam a jsou dostatečně určitá a úplná tak, aby na základě těchto tvrzení mohl správní orgán zvolit další postup za účelem dostatečného posouzení přiměřenosti rozhodnutí. Žalobce k tvrzené nepřiměřenosti dopadů rozhodnutí do jeho života prakticky uvedl pouze počet dětí, které žijí v ČR, s tím, že jedno je nezletilé. To, zda předmětné rozhodnutí bude či nebude mít nepřiměřený dopad do žalobcova života, však nelze automaticky dovozovat pouze ze skutečnosti, že má žalobce určitý počet dětí. Vztahy mezi rodiči a dětmi totiž mohou být různé, tj. mohou mít různou intenzitu a kvalitu. Jak je patrné z obsahu správního spisu uvedeného výše, žalobcovy rodinné vztahy jsou jistě ovlivněné i tou skutečností, že žalobce byl poměrně dlouhou dobu ve výkonu trestu odnětí svobody v SRN. K tomu je možno také uvést, že to byl sám žalobce, kdo odmítl jemu uložený nepodmíněný trest odnětí svobody vykonat v České republice, ačkoliv to bylo možné (viz usnesení Vrchního zemského soudu v Drážďanech ze dne 13. 7. 2017), čímž přinejmenším zkomplikoval sociální kontakty se svou rodinou. V daném případě by tedy mohla být rozhodná rodinná situace a vztahy v době před výkonem trestu odnětí svobody a poté, co byl z výkonu trestu žalobce propuštěn, o ní však žalobce nic nesdělil. Kromě samotného uvedení počtu dětí v ČR nemůže být sama o sobě dostačující ani strohá a nedostatečná informace o to žalobcově dlouhodobém pobytu v ČR. Tyto údaje si totiž může sám správní orgán zjistit i úřední cestou, ale povahu rodinných vztahů, např. jejich intenzitu a kvalitu, si sám bez součinnosti žalobce zjistit nemůže. Možnosti správního orgánu jsou v takovém případě omezené a je na žalobci, aby sám tvrdil všechny podstatné skutečnosti. To však žalobce neudělal, když v průběhu celého řízení byl v tomto ohledu prakticky pasivní, a to přestože již v jeho průběhu byl zastoupen právním profesionálem, advokátem Mgr. Petrem

Václavkem.

16. Žalobcově tvrzení ohledně skutečností nutných pro posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí pak nelze nahradit návrhem na provedení účastnického výslechu. Podle zákona o pobytu cizinců je účastnický výslech jedním z možných důkazů. Důkazy se však provádí k prokázání konkrétních tvrzení, jak vyplývá z § 52 věty první správního řádu, podle níž jsou účastníci povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Jinak řečeno, je tedy třeba nejprve nějakou skutečnost, která je pro věc rozhodná a sporná, tvrdit, a až poté lze přistoupit k jejímu prokázání například výslechem účastníka řízení, jakožto jedním z možných důkazů. Jedině tímto způsobem ostatně může správní orgán rozhodnout o potřebnosti provedení určitých důkazů. Tvrzené skutečnosti, které by mohly být prokazovány, však v případě žalobce absentovaly, neboť žalobce žádné takové správnímu orgánu nesdělil. Nelze mít za správný postup žalobce, že prakticky žádné informace správnímu orgánu nesdělil a pouze navrhl výslech, ze kterého by dle jeho názoru vyšlo najevo, že dopady rozhodnutí do jeho života jsou nepřiměřené. Žalobce neuvedl žádný přesvědčivý důvod, ze kterého by bylo patrné, že musí být v jeho případě proveden jeho výslech, neboť jeho tvrzení byla neúplná a dosti neurčitá.
17. Dle názoru soudu by byl za takové situace účastnický výslech (případně výslech jeho rodinných příslušníků) provedených za účelem prokázání žalobcových tvrzení, v situaci, kdy žalobce žádné konkrétní zásahy do života netvrdil a jen poukazoval na existenci rodinných vazeb, rovněž nadbytečný. Správní orgány totiž s rodinnými vazbami žalobce pracovaly a posuzovaly je, neboť se o nich dozvěděly z cizineckého informačního systému, měly je za prokázané a nebylo o nich sporu (srov. např. rozsudek NSS ze dne 21. 6. 2018 č. j. 9 Azs 94/2018-34, či ze dne 19. 10. 2016 č. j. 2 Azs 147/2016-30). Provedení výslechu účastníka řízení nebo svědeckých výpovědí jeho rodinných příslušníků považuje stávající judikatura za výjimečný důkazní prostředek, který se má využít jen tam, kde nelze rozhodné skutečnosti zjistit jiným způsobem nebo kde vyvstane potřeba postavit najisto určité sporné skutečnosti. Je pravidlem, že správní orgány v podobných případech často vycházejí jen ze skutečností známých z obsahu úředních evidencí a z toho, co ohledně svých soukromých poměrů písemně sdělí sám dotčený cizinec. Takový postup byl judikaturou správních soudů aprobován jako v zásadě dostatečný (např. dle rozsudku NSS ze dne 11. 5. 2020, č. j. 3 Azs 93/2018-34, odst. 18), a proto jej nelze za stávajících skutkových okolností v případě žalobce, který žádné konkrétní dopady či zásahy do jeho rodinného života, které by bylo nutné prokázat, netvrdil, označit za nesprávný. Způsob, kterým se správní orgány vypořádaly s posouzením otázky dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, je přezkoumatelný, souladný se zákonem, a s ohledem na obecnost tvrzení žalobce je nutno rovněž konstatovat, že se s touto otázkou správní orgány vypořádaly na dostatečné úrovni. Správní orgány rovněž zcela důvodně přihlíděly k závažnosti a škodlivosti žalobcem spáchané trestné činnosti.
18. Nelze přisvědčit ani žalobcově námitce, že se správní orgány musí vždy zabývat a posuzovat všechna hlediska, která vyjmenovává § 174a zákona o pobytu cizinců. Ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců na území České republiky, sice obsahuje výčet kritérií, které by měl správní orgán zvážit při rozhodování o pobytovém oprávnění cizince, avšak správní orgán nemusí v rozhodnutí vždy výslovně vyjmenovat všech 11 tam uvedených kritérií a předjímat jejich případný dopad na rozhodnutí, přestože jejich existenci v tom kterém případě nic nenasvědčuje. Postačí výslovně zohlednit pouze důvody, které jsou v daném případě specifické a vyšly najevo, a nikoliv i ty, které žádným způsobem nevyplývají z průběhu řízení (srov. rozsudek NSS ze dne 26. 2. 2014 č. j. 8 As

109/2013-34 či ze dne 4. 4. 2019 č. j. 9 Azs 72/2019-32).

19. Soud se neztotožnil ani s tvrzením, že napadené rozhodnutí je nepřiměřené z hlediska jeho zásahu do žalobcových soukromých a rodinných poměrů kvůli žalobcovu zaměstnání. Zaměstnání na dohodu o provedení práce je typicky zaměstnáním méně stabilním a krátkodobějším, což plyne již z vymezení dohody o provedení práce obsažené v § 75 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, podle něhož: „*Rozsah práce, na který se dohoda o provedení práce uzavírá, nesmí být větší než 300 hodin v kalendářním roce. Do rozsahu práce se započítává také doba práce konaná zaměstnancem pro zaměstnavatele v témže kalendářním roce na základě jiné dohody o provedení práce. V dohodě o provedení práce musí být uvedena doba, na kterou se tato dohoda uzavírá.*“ Takové zaměstnání dle názoru soudu, aniž by ve věci byly dány zcela výjimečné okolnosti k němu se vztahující (což žalobce v projednávané věci ani netvrdí), nemůže samo o sobě odůvodnit nepřiměřenost zásahu představovaného napadeným rozhodnutím.
20. Z toho důvodu soud uzavírá, že se správní orgány zabývaly otázkou přiměřenosti dopadů svých rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života dostatečně zevrubně, a to na podkladě zjištění, která byly schopny vyvodit z jim dostupných úředních evidencí, popřípadě z velmi kusých sdělení samotného žalobce.
21. Vzhledem k výše uvedenému soud neshledal žádnou žalobní námitku žalobce důvodnou, a proto žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Náklady řízení

22. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. by měla právo na náhradu nákladů řízení žalovaná, když měla ve věci plný úspěch. Jelikož žalované žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 27. 5. 2020

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D. v.r.
předseda senátu